

Міністерство охорони здоров'я України
Полтавський державний медичний університет

МЕДИЧНА ОСВІТА ЗА НОВИМИ СТАНДАРТАМИ: ВИКЛИКИ ТА ІНТЕГРАЦІЯ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

*Матеріали навчально-наукової конференції
з міжнародною участю 30 березня 2023 року*

ПОЛТАВА – 2023

6. Опис цифрової компетентності педагогічного працівника (проект) / Н. Морзе, О. Базелюк, І. Вороникова, Н. Дементієвська, О. Захар та ін.// Відкрите освітнє е-середовище сучасного університету. 2019. Спецвип. С.1-53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/oeemu_2019_spetsvip_41

АКАДЕМІЧНА КУЛЬТУРА НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЗА СУЧАСНИМИ СТАНДАРТАМИ

Міщенко І.В., Коковська О.В., Юдіна К.Є., Павленко Г.П., Жукова М.Ю.

Полтавський державний медичний університет

Висвітлено особливості складових нової академічної культури науково-педагогічних працівників. Доведено, що поняття академічної культури багатогранне й поєднує психолого-педагогічну і навчально-методичну культуру в університеті, цінності, норми, правила проведення наукового дослідження, спілкування зі студентами, культуру наукової праці й соціальної, моральної відповідальності за результати, культуру толерантності й педагогічного оптимізму, що формується в освітньому просторі закладу вищої освіти.

Ключові слова: медична освіта, академічна культура, викладання, вища школа.

Highlights the features of the components of the new academic culture of research and teaching staff. It is proved that the concept of academic culture is multifaceted and combines psychological-pedagogical and educational-methodical culture at the university, values, norms, rules of scientific research, communication with students, culture of scientific work and social, moral responsibility for the results, the culture of tolerance and pedagogical optimism, which is formed in the cultural and educational space of higher education.

Keywords: medical education, academic culture; teaching; high school.

Реформування медичної освіти спрямоване на підвищення якості освітнього процесу, що спонукає використовувати різні сучасні підходи до покращення підготовки високопрофесійних фахівців. Підвищення якості підготовки фахівців відповідно до вимог сучасного ринку праці, конкурентоспроможних в Україні й на міжнародному рівні, потребує модернізації навчально-виховного процесу, спрямування його на створення оптимальних умов для їх психологічного і професійного становлення [4].

Дослідники вказують на численні актуальні проблеми якості сучасного медичного освітнього процесу, зокрема – недостатнє дотримання академічної етики в медичних ЗВО, що є прямим наслідком браку висококваліфікованої і зрілої академічної культури, цінності якої мають пронизувати освітньо-наукові програми підготовки спеціалістів системи охорони здоров'я України. Творцем академічної культури є викладач, який має володіти високими академічними моральними цінностями, бути соціально активним, відповідальним під час навчання, викладати і проводити наукову діяльність на основі принципів академічної доброчесності як сукупності етичних принципів і визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання і провадження наукової діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання й наукових досягнень [7].

Академічна культура – це сукупність способів і методів діяльності університетської спільноти, її системна інтегрована якість, що відбиває досягнутий рівень розвитку, а також сукупність соціальних норм і цінностей, що генетично не успадковуються, а формуються історично і притаманні конкретній суспільній системі. Академічна культура включає певні явища, процеси, відносини, що якісно відрізняють науково-педагогічних працівників, студентів і адміністративно-господарський персонал ЗВО від інших спільнот і соціальних груп суспільства. Важливими складовими академічної культури виступають такі її підвиди як психолого-педагогічна культура, культура спілкування, навчально-методична культура, академічна доброчесність тощо [8].

Нова академічна культура викладачів має підготувати їх до якісної організації навчально-методичної діяльності. Важливими елементами цієї діяльності мають бути: а) уміння викладача встановлювати особливий темп взаємовідносин, який сприяє розвитку й розкриттю наявних і потенційних можливостей студента. Основу цих стосунків складають «безоціночне сприйняття» партнерів у спілкуванні, що виявляється в неупередженості й руйнації існуючих стереотипів. Така парадигма взаємовідносин передбачає свободу і творчий пошук і студентів, і викладачів-педагогів; б) розвиток критичного, рефлексивного мислення викладача, який виступає основною умовою складання як власної стратегії руху на шляху пошуку найефективніших способів педагогічної діяльності, так і прогнозування руху студента в освітньому просторі. Формуванню рефлексивних здібностей педагога має сприяти відповідно проведена робота в навчальному закладі. Це можуть бути психолого-педагогічні семінари, де можна проводити рефлексивні ігрові тренінги, що сприяють інтенсифікації процесів самовизначення, самопізнання й самоактуалізації особистості [1]. Безкорисливе прагнення знань, любов до істини й бажання звільнитися від помилки, інтелектуальна чесність, відкритість, самокритичність, справедливість у судженнях, невимогливість щодо критики й опонуючої думки, допитливість, цікавість – це лише неповний список прикмет моральної пошти інтелектуала, пошану до якої покликані прищеплювати молодій людині університет. Розвиток і реалізація творчого потенціалу кожного індивіда неможливі без виховання в людини бажання, потреби і здатності працювати, при цьому працювати самостійно, максимально використовуючи розумові, фізичні й духовні сили. І нині найгострішими залишаються питання, яким саме чином, на основі яких засад, за допомогою яких засобів будуть здійснюватися навчання й виховання теперішнього й наступних поколінь [6].

Важливою є необхідність розвивати в студентів здібності до дослідницької діяльності, творчо поєднуючи традиційні й сучасні технології навчання. Треба навчитися вдало поєднувати організаційні форми навчально-виховної діяльності. Вища школа покликана забезпечувати студентам можливості розширення особистісних перспектив відповідно до демократичних тенденцій розвитку суспільства й міжнародного розвитку та інтеграції [1].

Академічна культура викладача вищої школи сучасної України має базуватися на новосформованому

світогляді, який базується на ринкових засадах – за принципами попиту й рекомендацій, взаємовплив яких споглядається всюди – від рівня навчального закладу до рівня конкретного викладача [8]. Саме рівень знань, а отже, і якість кінцевого «товару», тобто рівень і кваліфікація спеціаліста-випускника, і є вирішальним фактором, що впливає на попит на послуги певного закладу освіти. Заклад вищої освіти надає унікальну освітню послугу, якою користується студент. Саме тому процес формування й розвитку академічної культури має змінити психологію і традиції нашої вищої школи, виробити й упровадити новітню філософію освітньої діяльності, сформувати нові принципи організації навчального процесу – це нові «технології» засвоєння знань, це новий тип відносин між викладачем і студентом. Викладач своїм прикладом пропонує студентам культурну норму взаємин і спілкування і тим самим формує в майбутнього фахівця комунікативну компетентність: уміння чути й розуміти іншу людину, висловлювати свої думки й почуття, регулювати емоційну напругу у взаємодії з іншою людиною, діяти відповідно до розуміння події [3].

Професійно-педагогічне спілкування сприяє передачі громадянських, національних, професійних і моральних цінностей. Спілкування з викладачем допомагає студенту самоствердитись у нових соціальних ролях «студента» і «майбутнього фахівця», коригує самооцінку й визначає перспективи особистісного зростання студента в навчально-професійній сфері. Завдяки педагогічному спілкуванню в студентів з'являються мотиви професійної самоосвіти й самовиховання. Щоб професійно-педагогічне спілкування було ефективним, викладачеві треба оволодіти психолого-педагогічною культурою спілкування, що відповідає принципу гуманізму: 1) знати психологію студентського віку і психологічні особливості конкретної студентської аудиторії; 2) об'єктивно оцінювати поведінкові реакції, комунікативну активність окремих студентів, адекватно емоційно відгукуватися на них; 3) уміти швидко організовувати аудиторію і привернути її увагу до змісту заняття (прийоми самопрезентації й динамічного впливу), залучати до активної навчальної роботи всіх студентів; 4) вибирати такий спосіб своєї професійної поведінки, який би найкраще відповідав психологічним особливостям і психічному стану студентів; 5) володіти прийомами стимулювання інтелектуальної ініціативи й пізнавальної активності студентів, умінням організовувати діалогічну взаємодію; 6) своєчасно коригувати свій комунікативний задум відповідно до реальних умов педагогічної взаємодії; 7) аналізувати процес педагогічного спілкування, установлювати співвідношення мети, засобів і результатів комунікативної взаємодії. Таким чином, психолого-педагогічна культура спілкування як складова академічної культури – це такі його ознаки і властивості, сукупність яких свідчить про його психолого-педагогічну довершеність (мотивації, спрямованість, комунікативність тощо), які забезпечують комунікативно-творчу і психологічно-комфортну педагогічну взаємодію, взаємообмін інформацією, взаємовплив і взаєморозуміння викладача і студентів. Академічна культура викладача закладу вищої освіти – це сформована педагогічна позиція у спілкуванні зі студентами, в якій поєднуються його професійна свідомість і професійна діяльність. Викладач має розуміти студента, уміти його слухати [3]. Деякі прості вміння, в яких виявляється поважне ставлення до розповіді іншої людини: а) уміння запитувати; б) уміння надихати партнера до пояснення власної думки, пропозиції, поведінки; в) уміння чути й розуміти те, що мав на увазі студент; г) уміння позбавитися емоційної напруженості під час розмови [5]. Викладач має визнавати і приймати студента як особистість. Це проявляється у вірі викладача в розум студента, його позитивне прагнення до розкриття своїх потенційних можливостей до саморозвитку [9]. Треба враховувати вікові особливості юнацького віку і з розумінням ставитися до їхніх проявів, але не дозволяти принижувати людську гідність – ні свою, ні гідність самого студента. На жаль, деякі сучасні студенти не відчують, коли принижують їхню гідність там, де вона має бути. Ці студенти – вчорашні учні, мабуть, звикли до авторитарних норм педагогічного спілкування, які принижують людську гідність. Через це вони й самі не помічають, що своєю поведінкою виявляють неповагу до особистості викладача, некоректне ставлення до нього. Безумовне прийняття викладачем студента допомагає послабити й навіть цілком подолати тривожність студента, сприяє його самоствердженню, дає йому свободу для самореалізації [7]. Воно виявляється у увазі викладача до почуттів і думок студента, готовності їх почути й зрозуміти; у бажанні його підтримати; у повазі до позиції студента та вірі в його сили й можливості. Визнання досвідченим викладачем студента як особистості полегшує здобуття останнім власного покликання, досягнення сенсу свого життя [2]. Звісно, відстоювання студентом власних інтересів, свого права на особисте ставлення до себе не може зводитися до егоїстичних прагнень, а виходити із загальних вимог до всіх студентів. Під час спілкування викладачеві не слід забувати про юнацький максималізм студентів, про їхню потребу самоствердження, про деяку демонстративність їхньої поведінки, про підвищену емоційність і характерний для молоді скепсис і недовіру до старших. До цих проявів студентів викладачеві треба ставитися з розумінням і спокійно, бо це минає в них із набуттям зрілості. Якщо ж ці прояви набувають демонстративного характеру, то залишати їх поза увагою не можна, бо існує культура (норми) взаємин, які й регулюють соціальну поведінку людей. І цієї культури студентів треба вчити, найбільш ефективним для цього є власний приклад викладача з поважним ставленням до особистості студента [5].

Академічну культуру можна вважати культурою вищої освіти, яка включає не тільки навчання, викладання й методичне забезпечення цих процесів, а й увесь комплекс соціокультурних практик, пов'язаних з існуванням і діяльністю закладів вищої освіти. Кожен університет мусить мати власне неповторне обличчя. Університет є місцем, де молодь зможе розвинути свою гідність і прагнення до інтелектуального життя. Життя в умовах автономії спонукає ЗВО до формування університетської академічної атмосфери, завдяки якій він буде цікавим і привабливим для молодшої людини. Від академічної культури залежить, чи перетвориться для випускників їхній навчальний заклад в *alma mater* і чи відчуватимуть вони відповідальність за його долю під час своєї життєвої і професійної кар'єри. Академічна культура створюється повсякчас і є дуже важливим чинником покращення управління, забезпечення академічної якості. Академічна культура не може бути просто перенесена чи запозичена. Вона вибудовується ціною проб і помилок, ціною комунікації й саморефлексії університетської спільноти. Формування академічної культури студентів є доказом високої якості їхньої самостійної роботи, сприяє підвищенню їхньої пізнавальної та творчої активності. Академічна культура майбутніх лікарів розглядається в процесі вивчення навчальних дисциплін, самостійної наукової роботи. Цінності академічної культури мають пронизувати освітньо-наукову програму викладачів і студентів.

Академічну культуру можна вважати культурою вищої освіти, яка включає не тільки навчання, викладання і

методичне забезпечення цих процесів. Академічна культура – це оволодіння різними видами і способами навчально-пізнавальної та навчально-дослідницької діяльності, готовність до переходу від теоретичного до практичного навчання, підготовка до занять, різних форм атестації, до досягнення успіху в професійних конкурсах, змаганнях. Для академічної культури студентства є реалізація ними навчальних практик у процесі здобування освіти. Надалі вивчення саме академічної культури студентства вимагає особливої уваги тому, що студенти є не лише об'єктом надання освітніх послуг, а насамперед – важливим елементом академічного простору й носієм академічної культури.

Список використаної літератури

1. Костишин А. Б. Забезпечення якості вищої освіти в умовах сьогодення / А. Б. Костишин // Архів клінічної медицини. – 2020. – №2. – С. 38–42.
2. Маража І. О. Роль педагогіки в клінічній практиці лікаря / І. О. Маража, І. В. Жулкевич // Медична освіта. – 2021. – № 2. – С. 94–99.
3. Модуль готовності викладача до виховної роботи зі студентською молоддю у вищому навчальному закладі / В. Ю. Вишиванюк, Н. В. Скробач, В. О. Петрина [та ін.] // Галицький лікарський вісник. – 2019. – № 1. – С. 50–51.
4. Новітні тенденції освітнього процесу з професійної підготовки медичних фахівців / О. В. Коковська, І. В. Міщенко, Г. П. Павленко [та ін.] // Сучасна медична освіта: методологія, теорія, практика : матеріали Всеукр. навч.-наук. конф. з міжнар. участю, м. Полтава, 19 березня 2020 р. – Полтава, 2020. – С. 111–113.
5. Подоляк Л. Г. Психологія вищої школи : підручник / Л. Г. Подоляк, В. І. Юрченко. – 4-те вид., випр. і доп. – К., 2014. – 352 с.
6. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року: Указ Президента України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/go/344/2013.
7. Професійна компетентність науково-педагогічного працівника як важлива складова якості вищої медичної освіти / О. В. Коковська, І. В. Міщенко, Г. П. Павленко, К. Є. Юдіна // Актуальні питання контролю якості освіти у вищих медичних навчальних закладах : матеріали наук.-практ. конф. з міжнар. участю, м. Полтава, 22 березня 2018 р. – Полтава, 2018. – С. 125–127.
8. Хорунжий Г. Ф. Академічна культура: цінності та принципи вищої освіти / Г. Ф. Хорунжий. – Тернопіль : Навчальна книга, 2012. – 320 с.
9. Чорномидз А. В. Бар'єри педагогічного спілкування викладача і студента у медичному університеті / А. В. Чорномидз // Медична освіта. – 2019. – № 4. – С. 62–66.

МОВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ВИКЛАДАЧА ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Могильник А. І.

Полтавський державний медичний університет

Останніми роками освіта стала головним суспільним інститутом, покликаним забезпечувати наступність поколінь, а мовна компетентність посилено впливає на соціалізацію особистості. У статті обґрунтовується роль мовної компетентності викладача вишу, яка створює освітній простір, здатний формувати сучасну мовну особистість.

Ключові слова: наступність поколінь, мовна компетентність, освітній простір, мовна особистість.

In recent years, education has become the main social institution designed to ensure the continuity of generations, and linguistic competence has an important impact on the socialization of the individual. The article substantiates the role of the linguistic competence of the higher education teacher, which creates an educational space capable of forming a modern linguistic personality.

Keywords: continuity of generations, linguistic competence, educational space, linguistic personality.

У педагогічній практиці, мабуть, склалася така думка, що мовна компетентність викладача і студентів формується спонтанно в процесі спілкування. Проте викладачі-гуманітарії розуміють, що це далеко не так. Відомо, що культура мови входить до групи якостей, які визначають професійну компетентність викладача.

Нагадаємо основні аргументи, згідно з якими роль мовної компетентності викладача ЗВО в сучасних умовах зростає.

Ми живемо в мінливому світі, коли збереження і примноження культурної спадщини країни набуває особливої актуальності. Саме освіта стає головним суспільним інститутом, покликаним забезпечувати наступність поколінь – будувати міст у майбутнє й не забувати свого історичного минулого. Особлива роль у сучасних умовах відводиться викладанню

гуманітарних предметів. Невипадково зараз на сторінках педагогічних видань так багато пишуть про гуманітаризацію освіти як спосіб залучення молодих людей до духовних цінностей цивілізованого світу, як спосіб їх введення в простір національної та світової культури.

Володіння мовою, мовна компетентність мають важливий вплив на соціалізацію особистості на момент її становлення. Мовна компетентність сприяє успішній самопрезентації фахівця, підвищенню його ділової активності, оптимальному вирішенню професійних завдань.

В умовах, коли культурні, економічні, інформаційні, транспортні та інші зв'язки стають дедалі ширшими й тіснішими, важко переоцінити значимість мовної й комунікативної компетенцій. У сучасних умовах спілкування стає більш інтенсивним. В українських вишах вбачається деяке протиріччя: з одного боку, усім очевидна значимість мовних дисциплін, що впливають також на формування соціальної й інформаційної компетенцій, значною мірою пов'язаних зі знанням мов, а з іншого боку, ці дисципліни не входять до переліку обов'язкових предметів вищої професійної освіти.

Більшість науковців і психологів серед обов'язкових компетенцій людини з вищою освітою визначають мовний

ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

АНАЛІЗ УСПІШНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ З ХІРУРГІЇ В УМОВАХ АУДИТОРНОЇ ТА ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМ НАВЧАННЯ	
<i>Крижановський О.А., Должковий С.В., Шейко В.Д.</i>	126
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ У МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
<i>Крутікова Е. І., Громова А. М., Мартиненко В. Б., Орлова Ю. А., Зелінка-Хобзей М. М.</i>	128
ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЇ ЕДЬЮТЕЙНМЕНТУ В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ	
<i>Ксьонз І. В., Гриценко Є. М., Пилипюк Є. В., Овчар О. В., Заколюда О. Е.</i>	130
СУЧАСНИЙ ВИКЛАДАЧ МЕДИЧНОГО ВИШУ: ЯКІ РИСИ ТА ЯКОСТІ ЙОМУ ПРИТАМАННІ?	
<i>Кузь Г.М., Єрис Л.Б., Тесленко О.І., Баля Г.М., Кузь В.С.</i>	132
ОСОБЛИВОСТІ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ НА КАФЕДРІ ПЕДІАТРІЇ № 2 ПОЛТАВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО МЕДИЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ	
<i>Кузьменко Н.В., Пода О.А., Танянська С.М., Несіна І.М., Коленко І.О.</i>	135
ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ДИСЦИПЛІН ГУМАНІТАРНОГО ЦИКЛУ	
<i>Куценко Н.П., Прокопенко В.В.</i>	137
ФОРМУВАННЯ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ ШЛЯХОМ УПРОВАДЖЕННЯ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ	
<i>Куценко Н.П., Сизоненко Н.В., Солод А.В., Ниркова Ю.В., Наливайко Л.Г.</i>	139
ТЕХНОЛОГІЯ ЕДЬЮТЕЙНМЕНТУ В НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ МЕДИЧНОГО ЗВО: ДОЦІЛЬНІСТЬ УПРОВАДЖЕННЯ Й ПЕРЕВАГИ	
<i>Лещенко Т.О., Жовнір М. М.</i>	141
МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МОБІЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ	
<i>Лещенко Т.О., Шевченко О.М.</i>	143
ЗНАЧЕННЯ І ПРОЦЕДУРА ВИЗНАННЯ В УКРАЇНІ ДОКУМЕНТІВ ПРО ЗДОБУТТЯ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ, ЗДОБУТИХ У ІНОЗЕМНИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ	
<i>Липій Є.А., Харченко Т.О.</i>	146
КОМПЛЕКСНИЙ ПІДХІД ДО ВИКЛАДАННЯ ТЕМИ «НАДНИРКОВІ ЗАЛОЗИ» НА КАФЕДРІ ГІСТОЛОГІЇ, ЦИТОЛОГІЇ ТА ЕМБРІОЛОГІЇ	
<i>Лисаченко О.Д., Шепітько В.І., Борута Н.В., Стецук Є.В., Пелипенко Л.Б., Вільхова О.В., Скотаренко Т.А., Волошина О.В.</i>	148
ОСОБЛИВОСТІ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УНІВЕРСИТЕТАХ РОЗВИНУТИХ КРАЇН СВІТУ	
<i>Ліхачов В.К., Макаров О.Г., Добровольська Л.М., Тарановська О.О., Ващенко В.Л.</i>	149
ОРГАНІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА З ВИКОРИСТАННЯМ ТЕХНОЛОГІЙ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ В ПІДГОТОВЦІ ІНОЗЕМНИХ ГРОМАДЯН НА КАФЕДРІ МІКРОБІОЛОГІЇ, ВІРУСОЛОГІЇ ТА ІМУНОЛОГІЇ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ	
<i>Лобань Г.А., Фаустова М.О., Чумак Ю.В.</i>	152
THE METHODOLOGY OF TEACHING "MAXILO-FACIAL SURGERY" AS A BRANCH OF THE DISCIPLINE "SURGICAL STOMATOLOGY" AT THE CURRENT STAGE OF THE TRAINING OF STOMATOLOGISTS, TAKING INTO ACCOUNT THE EXPERIENCE OF POLTAVIA AND SAMARKAND MEDICAL UNIVERSITIES	
<i>Lokes K.P., Rizaev Zha A., Avetikon D.S.</i>	153
ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛАДАННЯ ФАРМАКОЛОГІЇ В СИСТЕМІ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ	
<i>Луценко Р.В., Сидоренко А.Г., Чечотіна С.Ю., Луценко О.А., Петрова Т.А., Капустник Ю.О.</i>	154
ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЕТАПНОГО ЕПІКРИЗУ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ ХІРУРГІЇ	
<i>Люлька О.М., Ляховський В.І., Нємченко І.І., Городова-Андрєєва Т.В., Лисенко Р.Б., Краснов О.Г.</i>	156
ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕГРАЦІЇ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ В МІЖНАРОДНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОСТІР	
<i>Ляховський В.І., Нємченко І.І., Лисенко Р.Б., Люлька О.М., Краснов О.Г., Городова-Андрєєва Т.В.</i>	158
ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ ЛЕКСИКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ	
<i>Максименко Н.В., Іотова І.М.</i>	160
ВІД ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК – ДО КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ЛІКАРІВ-СТОМАТОЛОГІВ	
<i>Марченко І.Я., Ткаченко І.М., Шундрік М.А., Браїлко Н.М.</i>	161
МАСОВІ ВІДКРИТІ ОНЛАЙН-КУРСИ ЯК ІНСТРУМЕНТ УДОСКОНАЛЕННЯ ЦИФРОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧА	
<i>Мелашенко О.І., Фесенко М.Є., Зюзіна Л. С., Козакевич В.К., Соловійова Г.О.</i>	163
АКАДЕМІЧНА КУЛЬТУРА НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЗА СУЧАСНИМИ СТАНДАРТАМИ	
<i>Міщенко І.В., Коковська О.В., Юдіна К.Є., Павленко Г.П., Жукова М.Ю.</i>	165
МОВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ВИКЛАДАЧА ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
<i>Могильник А. І.</i>	167